

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Sognepræst til Bindinge

Hans Peter Falck,

født den 17. Marts 1815,

død den 28. Juli 1869.

At sige Verden ret Farvel,
I Livets Gry og Livets Kveld
Er lige tungt at nemme,
Det lærtes aldrig her paa Jord,
Var, Jesus, ei du i dit Ord
Hos os, som du er hjemme!

Hvor tidt hos dig end Trøst jeg fandt,
Naar Hjertet skjalt og Graaden randt,
Og Verdens Vølger bruste,
Bed Støvet hænger dog min Sjæl,
Og Slangen bider i min Hæl,
Skjøndt du dens Hoved knuste!

O Jesus, Herre, Broder sød!
Du kjender bedst den bittre Død,
Du har den overvundet;
Vor Slabning grant og kjender du,
Veed godt, vi alle see med Gru
Vort Timeglas udrundet!

O, kom du, som engang jeg veed,
Du i din Faders Herlighed
Skal klart dig aabenbare;
Var det i Gry, var det i Kveld,
Jeg skyndte mig, med kort Farvel,
I Sky til dig at fare!

Men kommer Døden førend du,
 Kom da iløn, og kom ihu,
 Hvor mørkt der er i Graven!
 Omstraal mig, saa jeg glemmer den!
 Salv Djet paa din syge Ven,
 Saa jeg kan see Guds-Haven!

Kom i den sidste Nattevagt,
 I en af mine Kjæres Dragt,
 Og sæt dig ved min Side!
 Og tal med mig, som Ven med Ven,
 Om hvor vi snart skal sees igjen,
 Og glemme al vor Kvide!

Kom, som du vil, jeg veed det vist,
 Du selv har sagt, at her og hist
 Du kjendes vil paa Røsten;
 Den Røst, hvorved, trods Verdens Larm,
 Os Hjertet brænde kan i Barm,
 Og smelte hen i Trøsten!

Bed
min kjære Ven, Sognepræst H. P. Falck's
Jordefærd

i Bindinge den 3die August 1869

af

C. F. Kishje.

I Kirken.

Saa skulde det dog skee, det Lunge, det Smertelige, at vi skulde miste Dig, at Du skulde stilles fra os, Du kjære, Du trofaste Ven! Det fejler ikke, at der har været bedt for Dig; o, jeg er vis paa det, at Mange have bedt for Dig; ogsaa jeg bad for Dig i de tunge Dage, da vi gik imellem Haab og Frygt, bad for dit Liv, bad: „af, Herre kjære, kan Du, kan Du, saa hjælp ham, kan Du, saa oprejs ham og læg ham; af, Herre kjære, gør det for Din Miskundheds og Kjærligheds Skyld, tænk dog mildelig paa hans Hustru og Børn, see deres Taarer og hør deres Sukke!“

Men „Herrens Tanker ere ikke vore Tanker;“ nu er det skeet det Lunge, det Smertefulde. Nu staaer jeg her, — jeg din Ungdomsven, — her, hvor jeg stod saa mangen Gang i de sundne Dage og talede til Dig naar jeg førte Dig og Dine derhen til Herrens Bord, — nu staaer jeg her paa det samme Sted, for at tale ved din Kiste, at sige Dig Farvel, Du Kjære! og følge Dig til Jorde! Og Hvad skal jeg sige? Wenner, Hvad skal jeg tale? ja, jeg vil gjøre Pauli Ord til Dine, de Ord han fordem skrev om sig selv til Menigheden i Philippi, som vi endnu læse dem i hans Brev i det første Cap. 22de, 23de og 24de Vers, disse Ord: „jeg veed ikke, Hvad jeg

skal vælge, jeg er beflemt af to Ting: thi jeg har Lyst til at gaae bort herfra og være med Christus, thi dette er langt, langt bedre; men at forblive i Kjødet er mere fornødent for Eders Skjld!"

Apostelen vilde med disse Ord sige: jeg har Lyst til at døe, thi saa veed jeg, at jeg kommer til den Herre Christus, til min kjære velsignede Frelsermand, og det er det Bedste, langt langt over alt Andet; men jeg har ogsaa Lyst til at leve, for om jeg af Guds Naade endnu kunde være Noget for Eder, iblandt hvem Gud haver sat mig; og derfor, dersom det stod til mig selv at vælge, da veed jeg ikke, Hvad jeg skulde vælge. O, mine Venner, troer I ikke, at der var og er Mange, der have tænkt og sagt ligesaadan, naar Mandens Længsel drog opad, især under denne Verdens Tryk og Trængsel, drog mægtig opad, opad til Vorherre Jesus, medens den dog samtidig holdtes og bandtes af mange og stærke Baand herne? Jo, jo! saadan er gaaet med saa Mange, og saadan gif det ogsaa med Ham, vor kjære Ven, især i den sidste Tid, i hele det sidste Aar. Af, der var saa Meget, der laac tungt paa ham, saa Meget, der thngede og trykkede ham, baade indensfra og udenfra, baade aandeligt og legemligt. Ja, jeg veed det og kjendte det; og der er En herinde, der kan vidne det for os, at det er Sandhed, det er hende, der sidder derhenne, ja, det er Dig, Du bedrøvede, grændende Hustru. Hvor ofte saae Du ham ikke saaledes? naar Du kom ned til ham i hans stille Kammer, og traf ham der i Enrum, ene med sin Sorg for Herren; da kunde Du see Sporene af Striden, der blev stridt, naar Du fandt ham ene med Laarer paa Kind. Og naar Du saa mildt og kjærligt spurgte ham: Kjære, Hvad er der? Kjære, Hvad fattes Dig, hvorfor græder Du? ja, saa løb jo Svaret til Dig: „af, jeg er saa træt, min Sjæl er træt, mit Legeme er træt, jeg er træt af Livet, af Livets Strid og Møje, jeg længes hjem, længes efter Freden og Hvilen hos Vorherre.“ Og naar Du saa tog ham om Halsen og kysede ham, og Eders Laarer randt sammen,

og Du sagde til ham: „Kjære, hvorfor vil Du gaae bort fra os, tænk dog paa mig, og paa alle vore Smaa“, — see, saa var Kampen der, saa haard, saa tung, saa gif det efter Apostelens Ord: „jeg veed ikke, Hvad jeg skal vælge; jeg er beflemt af to Ting, thi jeg har Lyst til at gaae bort herfra og være med Kristus, thi dette er langt, langt bedre; men at forblive i Kjødet er mere fornødent for Eders Skyld.“

„Jeg veed ikke, Hvad jeg skal vælge!“ Og, Venner, vi skal jo heller ikke selv her vælge; thi, skriver Apostelen et andet Sted, „vi vide ikke Hvad vi skulle bede som det sig bør, men Anden træder frem for os med uudsigelige Sukke.“ Nej, vi skulle ikke selv vælge; men naar saa Vorherre vælger for os, saa troe vi, at han valgte det Rette og det Bedste; og det troer jeg, at han ogsaa her har gjort, thi det Bedste var jo, „at gaae bort herfra og være med Kristus“, — og til Ham vor Herre Kristus er jeg forvisset om, at vor Ven er gaaet, fordi han, trods alle sine Synder, og alle sine Stræbeligheder, var en troende Mand, var en kristelig, troende Præst, der hverken vilde vide sig selv, eller sin Menighed, han prædikede for, Andet til Salighed, end Guds usforkyldte Raade i Kristus Jesus Vorherre. — Ja, at gaae bort herfra, og være med Kristus, det er langt, langt bedre, end at forblive i Kjødet! Og gid jeg kunde sige Eder det ret, sige Dig det, Du esterladte Hustru, sige Eder det, I Børn, sige Eder det, I hans Sødskende, — gid jeg kunde sige Eder, hvor langt bedre det er! Men nej, det formaaer jeg ikke, og det kommer deraf, at det Ulsammen deroppe er saa vidunderligt stort og herligt, at det er over al Menneſte-Forstand og Tanke. Vorherre Jesus har, medens han gif hernede, ikke sagt os ret Meget om Himlen og den evige Herlighed; det var ikke fordi han glemte det, men fordi han vidste, at vi ikke kunde rumme det i disse vore Tanker i Støvet, som han ogsaa selv pegede paa, naar han sagde: „dersom jeg siger Eder de jordiske Ting, og I ikke troe, hvorledes skalde I troe, dersom jeg sagde Eder de himmelske?“ Nej, Venner, vi

vilde ikke her kunne rumme det Himmelske, og vi vilde heller ikke her kunne bære det. Thi kjendte vi ret, hvordan det er i de Saliges Hjem; kunde vi see dem, hvor de nu ere, og hvordan de der har det; kunde vi fige ind i Himlen og see:

„hvor rart det er i Himmerig
og at Du Stol har sat til mig — i Dine lyse Sale,“

ja, saa troer jeg, at vi vilde tabe al Lyft til at blive her længere, og glemme Alt her, ogsaa Det, der ej maa glemmes saalænge vi skal være hernede. Dg derfor er jeg vis paa, at ikke en Gæste af dem Alle, som nu er deroppe,

som Striden har stridt, som Døden har lidt,
gik ind til den evige Hvile,
istemme saa lydt Halleluja nyt,
saa Englene tie og smile, —

jeg er vis paa, siger jeg, at ikke en Gæste af dem Alle, heller ikke Han, vor Ven, vilde, selv om de maatte og kunde, vende tilbage til os igjen; thi deroppe har de jo nu: „Hvad intet Dje har seet, Hvad intet Dre har hørt, og Hvad der ikke er opkommet i noget Menneſtes Hjærte, som Gud har berebet til Dem som Ham elſke!“

Paulus søjede til i Ordet: „men at forblive i Kjødet er mere fornødent for Eders Skyld!“ Det var om Guds Menighed han talede; og saaledes kunde Han sige, den store Guds-Mand, den store Guds Apostel, der af Herren Selv saa underfuldt var kaldet til Apostelembedet. Men Vi, vi Præster, I og jeg, vi Smaae, vi Smaapræster, nej, lad os dog ikke bilde os ind, at Vorherre trænger til os, — det mente da Paulus heller ikke om sig, — nej Vorherre kan godt undvære os, Han kan godt faae sin Sag, sin Gjærning, sit Rige fremmet uden vor Tjeneste; og naar vi Præster kalde os Guds Tjenere, og sige, at vi tjene Ham, saa er det dog egentlig Ham, der tjener os med alt Sit, og idel Misskandhed og Raade er det, at Han vil agte os værdige at bruge os til sin Gjærning.

Men naar jeg saa tænker paa Eder og seer paa Eder, I som sidde nedbøjede derhenne: Du bedrøvede Hustru med dine mange umyndige Smaa, — var det saa dog ikke bedre og mere fornødent, at Eders kjære Ven var forblevet hos Eder? O, Kjære! husk nu paa, Hvad vi vare enige om paa hiin tunge Dag, din Vens Dødsdag, da jeg stod deroovre hos Dig, og vore Taarer randt sammen, og jeg saa inderlig gjerne vilde trøste Dig; ja husk paa, hvordan Du selv med Troens Frimodighed sagde: „Han har det godt, nu har han det godt, og med mig og alle Mine vil Vorherre være; ja jeg er saa vis, saa vis derpaa, Han vil trøste os og styrke os, Han vil hjælpe os, at vi skal nok komme igjennem!“ O, hold fast ved den Tro og slip den ikke! „Kast al Din Sorg paa Ham, der haver Omsorg for Eder“, vor Abba, vor Fader i Himlen; „Han der er Enkernes Forsvar og de Faderløses Fader;“ Han, der „føder Fuglene under Himlen og klæder Lilierne paa Marken“, ja, Han der i den hellige Nadvere føder os, sine kjære Børn, med det evige Livs Brød, og i Daaben klæder os med sin egen Helligheds og Retfærdigheds Klædning. O, tro det, tro det, Han vil være med Eder, og give Dig og Dine ogsaa det daglige Brød, naar I kun selv ville være hans rette kjære Børn, — Gud hjælpe Eder Selv i sin Raade at være og blive det!

Og saa et lille Ord fra mig selv, Du kjære bortgangne Ven! Det er laar 37 Aar siden vi To første Gang saae hinanden. De fleste af disse mange Aar har vi levet sammen; de 20 sidste har vi levet sammen her i den fælleds Gjerning, og Gud skee Tak, at jeg kan sige det med Sandhed: altid i Troens Eenhed, og altid i Kjærlighed og Fred! Tak, Du Kjære! Tak for dette lange, glade Samliv, hvori vi delte baade Sorg og Glæde med hverandre; Tak for dit Venskab, altid trofast; Tak for din Kjærlighed til mig og Mine, altid ustrømtet og inderlig! Nu sees vi ikke mere herne, men lovet være Gud, hiiset skal vi sees igjen; der skal vi atter mødes, thi

Herrens Venner injenstude
 Mødes skal for sidste Gang,
 Naar til Afsked Laarer rinde
 Dette Ord har liflig Klang!

Ja hiøset skal vi atter mødes, og række hinanden Haand, mødes
 Ansigt til Ansigt hos Vorherre Kristus og alle Hans, paa den
 store Dag, naar han kommer, vor velsignede Frelsermand, kommer
 for at gjøre det Altsammen godt igjen, kommer „for at forvandle
 dette vort Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med Hans
 Herligheds Legeme, da er vort Borgerkab evigt i Himlene!“ D,
 Gud see Tak!

Christine, hvilken Morgensøde,
 Mange bittre Timer værd,
 Naar vi Levende fra Døde
 Mødes med Vorherre kjær;
 Skal i Himlens Glæde og Ære
 Hos Vor Frelser evigt være,
 Love Ham med Engle-Røst,
 Husker, det er Herrens Trøst!

Ja, Det vil vi huske, Det er Herrens Trøst, thi Han har jo
 Selv sagt: „jeg vil see Eder igjen, og Eders Hjærte skal glædes,
 og Ingen tager Eders Glæde fra Eder!“ Han har jo Selv sagt:
 „Fader, jeg vil, at alle De, Du har givet mig, skulle være hos
 mig hvor jeg er, og see den Herlighed, som Du har givet mig!“
 Og derfor, Venner, lader os sige med Paulus: „lov et være
 Gud, og vor Herres Jesu Christi Fader, al Barmhjørtegheds
 Fader, og al Trøstes Gud, som os trøster i al vor Trængsel.“
 Lader os sige med Peder: „lov et være Gud, og vor Herres
 Jesu Christi Fader, som efter sin store Barmhjørteghed har
 igjensødt os til et levende Haab i Kraft af Jesu Christi Op-
 standelse fra de Døde, til en usforkrænkelig og ubesmittelig og
 usfordisnelig Arv, som er bevaret i Himlene til Eder!“ — Og
 med dette Haab i vort Hjærte ville vi bære Dig ud, Du Kjære

og jordsæfte Dig derude; med dette Haab, det levende Haab, det evige Livs Haab ville vi sige Dig Farvel; Farvel Du Kjære, Farvel Falck; Farvel fra din Gustrn, fra dine Børn og dine Sødsfende; Farvel fra din Menighed, især de Smaae, den lille Flok, der Gudsteetaf ogsaa her havde samlet sig om Dig; Farvel fra mig, din Ungdoms = Ven, og fra alle dine Præstebrodre; Farvel i Jesu Tro, i Jesu Navn! Amen.

D lad mig, i min ffdste Stund,
 Det høre af din egen Mund,
 Som Vand og Liv kan tale,
 Hvor rart der er i Himmerig,
 Og at Du Stol har sat til mig
 I dine lyse Sale!

Før Døden med sin Iistap-Haand,
 Gjør Skjel imellem Støv og Vand,
 Bortvifter Hjertets Barme,
 Indslumre skal jeg da med Lyst,
 Som Barnet ved sin Moders Bryst,
 I dine Frelser-Arme!

Tale

ved Pastor H. P. Falck's Jordbefærd

i Bindinge Kirke den 3die August 1869

af

A. C. Jungerfen,

Provst, Sognepræst for Stjellerup og Ellinge.

Ogsaa jeg vilde gjerne aflægge et Vidnesbyrd ved denne Riste om, hvor kjær den bortgangne Ven og Broder var mig, og saa jeg, skjøndt en af de nyere Venner, vilde gjerne tale et Ord om den Afdøde, udtale Sorgen og Savnet, men ogsaa Trøsten ved hans Dødsang. Sorgen er stor, og Savnet er stort i Hjemmet, hvor Enken sidder med den store Børneskole, og Savnet føles dybt i Broderkredsen blandt den Afdødes mange Venner. Vi havde ham kjær for hans milde Aand og klare Tanke, for hans hjærlige Hjerte og lyse, glade Sind, hans Komme iblandt os var som et Solskin, der jog Skyerne bort, hans Tale var saa hjærlig, hans Dom saa mild, og ved sin smukke Sang oplevede og glædede han os Alle. Men jeg vil fornemmelig tale et Ord til Trøst, og Trøsten findes, naar vi ret kunne see opad til den Herre, som boer i det Høie, men er nær i det Lave hos dem, som stole paa ham. Jeg tænker paa Davids Ord i den 23de Psalm: „Herren er min Hyrde, mig skal Intet fattes. Han lader mig hvile i skjønne Græsgange, han fører mig til de stillerindende Bæde. Han opliver min Sjæl, han fører mig paa Retfærdigheds Vei for sit Navns Skyld. Skal jeg end vandre gennem Dødens Skyggedale, vil jeg ikke frygte for noget Ondt, thi Du, Herre, er hos mig, Din Røp og

Stav de skulle trøste mig. Du bereder et Bord for mig imod mine Fjender, Du salver mit Hoved med Olie, mit Bæger flyder over. Blisfelig Godhed og Misfandhed skulle følge mig alle mine Dage, og derefter skal jeg evindeligt boe i Herrens Huus." Thi disse Ord udtale saa smukt den inderlige Fortrosthing til Guds Naade, der lever i hans Børns Hjerter. Og levede den ikke i vor bortgangne Broders Hjerter? Hvor kunde han dog af Hjertet synge: Alt staaer i Guds Faderhaand! Hans Døds var bleven opladt for, at Herren var hans Hyrde, han havde faaet at see, at han selv var en Synder, der ikke kunde frelse sig ved sin egen Gjerning, men at Jesus er den gode Hyrde, som siger: jeg giver Mine et evigt Liv, og de skulle ingenlunde fortabes, og Ingen skal rive dem af min Haand. Gam havde han givet sit Hjerter i Troen. Han troede det Livens Ord, Vorherre havde talet til ham i Daaben, hans Døds var bleven opladt for Vorherres Naade, der havde ført ham til Ordets skjønne Græsgang og gjenfødt ham i Daabens stillerindende Bælte, han stolede ikke paa sin egen Retfærdighed, men paa Guds Naade, der havde omvendt hans Sjæl og ført ham paa Retfærdigheds Vej for sit Navns Skyld, idet han ved sin gode Helligaand havde ført ham til Troen paa hans Frelse. Deraf udsprang den faste Tillid til Guds faderlige Kjærlighed, der oplivede hans Sjæl. Han havde allerede af Naturen det glade, sorgløse Sind, der flyver opad som Fuglen — det er jo en Gave af Gud, der kommer herovenfra saavelsom al god og fuldkommen Gave — men først forbundet med Troen og luttret ved den blev det den rette Glæde og Hvile i Gud. Han paa- skjønnede og bekyndte med Taksigelse, hvordan Herren som hans Hyrde havde ført ham faderlig gennem Livet, havde ført ham ogsaa til dette Sted, hvor Hyrden heroventil, der veed, hvordan vor Lykke og Brød skal skjæres for os til vor Død, havde givet ham Hjem og Bolig omtrent i 20 Aar og i den Tid salvet hans Hoved med Glædens Olie og skjænket hans Bæger fuldt af sine gode Gaver. Han saae med Fortrosthing op til Vorherre

under Livets Kampe og Sorger, hvoraf ogsaa han havde sin Deel, navnlig i det sidste Aar, hvor der var saa meget, der trykkede ham baade udvortes og indvortes. Det var ogsaa Fortrostheden til Herrens Naade, der gjorde, at han rolig saa Døden imøde. Allerede for nogle Aar tilbage, da han var farligt syg, havde han med stor Sindssro og Hengivenhed i Guds Villie befalet sig i hans Haand, beredt paa at fare herfra. Det skulde dengang endnu ikke være, men nu kom Herrens Time, og da, skjøndt han ikke altid var ved sin Samling, var det dog i de lyse Dieblikke at kjende, at han gif Døden, den sidste Fjende, imøde under Troens Skjold, stolende paa Guds Barmhertighed, som Psalmisten siger: Skal jeg end vandre gennem Dødens Skjægedale, vil jeg ikke frygte for noget Ondt, thi Du, Herre, er hos mig, Din Kjøp og Stav skulle trøste mig. Saa sig da med Tak til Gud og i Fortrosthed til hans Naades Hyrdestav, at Herrens Godhed og Misfærdighed har fulgt den Ufødte gennem Livet herneben, og at han nu boer i det store Faderhuus histoppe, som Jesus har aabnet, hvor han evigt skal glædes ved hans Kjærlighed. Det skal være hans Gustrues, Børns, Sødstendes og Venners Trøst: Herren var hans Hyrde, og som denne Hyrde styrer alle Ting viselig og sine Venners Gang gennem Livet i Naade, saa har han kaldet den Bortgangne hjem i den rette beleilige Stund, forat give ham af Naade den usforkrænkkelige, ubesmittede og usforvisnelige Arv i Himlen, den, hvorom han saa tidt sang: Sikke paa, vor Arv og Løn er med Guds eenbaarne Søn, af Guds Naade, til Guds Værg, evig glade vi skal være i Vorherres Jesu Navn. Amen.

Paa Kirkegaarden ved Jordpaafæstelsen.

See Christi Kirkegaard er fuld af Grave,
Hans Benner lagde deres Vandringsstave,
De haabed paa hans Dag, men saae den ej;
Med Blikket vendt i Tro imod det Høje,
De sank i Støvet ned med brustet Dje
Paa Prøvens Vej.

Sov sødt, I Elskte, i den dybe Bolig!
Det Haab, som I til Døden gjemte trolig,
Skal ej bestjammes, — vis er Eders Sag:
Sit gode Ord han ej dets Sandhed tøver,
Den kommer vist, om end den længe tøver
Den store Dag.

Fra Gravens Skygge vige skal da Sorgen,
Naar op I vækkes i den lyse Morgen,
Dg ile jubelglade i vor Faavn,
Naar vi med Døden evigt Afsted tage
Gjensamlede for Evighedens Dage
I Herrens Navn.

Det er hans eget Ord, det kan ej svige;
Den Trøst skal aldrig fra vort Hjærte vige,
Engang han gjæste vil sin Kirkegaard,
For vore Døde Vinternatten ende,
Et evigt Daglys for de Elskte tænde,
I evig Vaar.

Men vi, som færdes endnu her i Kampen,
 Vil sørge for, at tændt vi holde Lampen,
 Naar Sjælens Brudgom gjæster Støvets Hjem,
 At vi kan vaage naar Basunen gjalder,
 Naar Overenglens Røst os Alle kalder
 For Herren frem.

Da skal vi løstes som paa Ornevinge,
 Fra Syndens Hjem vi skal os salig svinge
 Og møde Herren i den høje Sky,
 Isøre os Hans hele Fyldes Styrke,
 Og evigt sejre, medens Synd og Mørke
 Os evigt fly.

Trykt hos J. D. Niels & Comp.